

ninger. Jeg beder derfor det ærede Medlem, om han ikke vil foretage en Rettelse i sine Forudsætninger, det gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem vil.

Det ærede Medlem vilde have at vide, hvad jeg gjorde, og jeg er glad ved, at det ærede Medlem spørger mig. Jeg har ogsaa en Gang rettet et Spørgsmaal til det ærede Medlem, det er nu 2 Aar siden, men jeg har endnu ikke faaet Svar. Til det ærede Medlems Spørgsmaal skal jeg sige, at det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, hvorledes det forholder sig, da det er kommet offentlig frem. Jeg kom hjem fra min Rejse Tirsdag Morgen, og dasejlvfølgeligen saadan Affære interesserede mig baade som dansk Statsborger, som Justitsminister og som Bankkommissær, bad jeg en af de paagældende Bankdirektører komme op til mig og havde en Samtale med ham. Jeg fik da det at vide, som stod i Erklæringen. Statsminister Neergaard har udtrykkelig udtalt, at Grunden til, at vi andre ikke fik mere at vide, var den, at man var blevet enig om, at det ikke burde komme længere end til dem, der havde været til Stede den Gang. Hvorvidt det var rigtigt eller ikke rigtigt, kan det ærede Medlem diskutere, men det er det Svar, der en Gang er givet, saa i og for sig har jeg ikke her kunnet sige noget nyt. Jeg vil altsaa bede det ærede Medlem om blot at rette sine Forudsætninger, saa det bliver klart, at der ikke er gaaet saa lang Tid, som man efter hans Udtalelser skulde tro, efter at dette Spørgsmaal kom frem, idet det først kom frem under selve Finanslovdebatten, ved Forhandlingerne om Tillidsvotum'et.

Jeg kommer dernæst, ligeledes paa Foranledning af det ærede Medlem Hr. Rode, til et Spørgsmaal, som interesserer mig, og jeg vil indstændigt henstille til det ærede Medlem Hr. Rode, om han og jeg ikke skulde se at komme til en Forstaaelse af dette Spørgsmaal. Det er Spørgsmaalet om Regeringens Stilling med Hensyn til, hvorvidt Bankkommissionens Forhandlinger skulde være offentlige eller ikke. Ifølge Referatet i „Politiken“ udtalte det ærede Medlem, at Regeringen havde været stemt for den mest yderliggaaende Hemmeligholdelse. Da jeg ser det ærede Medlem ryste paa Hovedet, maa jeg maaske med Formandens Tilladelse læse det op: „Fra Regeringens Side nærer man Ønske om at give Kommissionen den mest vidtstrakte Myndighed til at holde lukkede Møder, idet man henviste til Nødvendigheden af at skabe Ro om Rekonstruktionen. Under Udvalgsbe-

handlingen af Forslaget hævdede Hr. Rode imidlertid Offentlighedens Ret til at blive gjort bekendt med hele Undersøgelsen“. Det ærede Medlem vil altsaa se, at man her tillægger Regeringen en Hensigt, men dette er ikke rigtigt. Regeringens Forslag var netop tydeligt og klart præget af Kravet om den absolutte Offentlighed. Under Udvalgsbehandlingen blev jeg kaldt til og gjort bekendt med, at man ikke vilde have en Undersøgelse for aabne Døre, men man vilde tage et stenografisk Referat. Det tiltraadte jeg. Det ærede Medlem kan altsaa ikke sige og vil formentlig ikke hævde, at han har tvunget Regeringen til at gaa bort fra Hemmeligholdelsen. Det ærede Medlem kom i sit Svar til mig ind paa, at naar han havde udtalt sig som sket — det ærede Medlem benægtede ikke her i Rigsdagen, at han havde udtalt sig paa den Maade, som „Politiken“, der staar det ærede Medlem nær, refererer —, var det, fordi der var fremkommet Insinuationer fra andre, fra mine Partifæller, overfor det radikale Parti. Men jeg vil henstille til det ærede Medlem, om ikke han og jeg selv kan klare dette Spørgsmaal, som jeg meget gerne vil have klaret, og Grunden dertil er den, at der var et andet Møde her i København, som blev holdt for lukkede Døre, hvorfra der altsaa ikke kom noget Referat, men en Mand, som havde været til Stede, oplyste senere, at ogsaa der havde det ærede Medlem Hr. Rode søgt at gøre Regeringen ansvarlig for Forholdene vedrørende Landmandsbanken. Jeg vil derfor gerne have Situationen klaret. Det ærede Medlem siger, at han har gjort nøjagtigt Rede for Forholdet, og senere, at han har givet nøjagtig og rigtig Besked om Forholdet. Lad os derfor se at faa det klaret. Jeg har jo nogen Erfaring om Kampen mod visse Anskuelse, og derfor synes jeg, at det var godt, om det ærede Medlem og jeg fik det klaret. Jeg husker saaledes, at en af det ærede Medlems Partifæller, en Mand fra Færøerne, der har staaet det ærede Medlem meget nær, i sin Tid udviklede for mig, hvorledes han havde lært det radikale Program hernede at kende af en daværende højtæret Folketingsmand, som stadig er Folketingsmand. Jeg var jo ikke Politiker, og jeg troede egentlig, at Politik bestod i at angribe sine Modstandere paa de svage Steder, men denne Mand sagde: Nej, det var en ren Misforstaaelse, han havde lært hernede, at man tværtimod skulde angribe dem paa de stærke Steder,